

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, co dokładnie należy rozumieć pod pojęciem „istoty” poufnych zarzutów, do których odwołuje się decyzja, przy zastosowaniu art. 23 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych w świetle artykułów 41 i 47 karty praw podstawowych?
- 3) Czy art. 14 ust. 4 lit. a) i art. 17 ust. 1 lit. d) dyrektywy w sprawie kwalifikowania do azylu ⁽²⁾ oraz art. 45 ust. 1 lit. a) i ust. 3-4 i motyw 49 dyrektywy w sprawie procedur azylowych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym cofnięcie statusu uchodźcy lub statusu cudzoziemca objętego ochroną uzupełniającą lub wykluczenie możliwości jego uzyskania następuje na podstawie decyzji pozbawionej uzasadnienia, która jest oparta wyłącznie na automatycznym odwołaniu do wiążącej i bezwzględnie obowiązującej opinii organu wyspecjalizowanego, która sama również jest pozbawiona uzasadnienia, stwierdzającej, że ma miejsce zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego?
- 4) Czy motywy 20 i 34 oraz art. 4, art. 10 ust. 2 i ust. 3 lit. d) dyrektywy w sprawie procedur azylowych, a także art. 14 [ust.] 4 lit. a) i art. 17 [ust.] 1 lit. d) dyrektywy w sprawie kwalifikowania do azylu należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym wyspecjalizowany organ przeprowadza analizę podstawy wykluczenia i wydaje decyzję merytoryczną w postępowaniu, które nie jest zgodne z przepisami materialnymi i proceduralnymi zawartymi w dyrektywie w sprawie procedur azylowych i dyrektywie w sprawie kwalifikowania do azylu?
- 5) Czy art. 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania do azylu należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie dokonaniu wykluczenia w oparciu o okoliczność lub przestępstwo, które były już znane przed wydaniem wyroku lub decyzji ostatecznej przyznającej status uchodźcy, lecz nie zostały one uznane za podstawę wykluczenia, ani w odniesieniu do przyznania statusu uchodźcy, ani w odniesieniu do objęcia ochroną uzupełniającą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 16 marca 2021 r. – Procureur général près la cour d’appel d’Angers / KL**

(Sprawa C-168/21)

(2021/C 228/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Procureur général près la cour d’appel d’Angers

Druga strona postępowania: KL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przesłanka podwójnej karalności jest spełniona w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której wniosek o przekazanie dotyczy czynów, które w państwie wydającym nakaz są kwalifikowane jako niszczenie mienia i szabrownictwo, których istotą jest niszczenie mienia i pładrowanie stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, podczas gdy w państwie wykonującym nakaz odpowiedzialności karalnej podlega kradzież połączona z niszczeniem mienia oraz niszczenie lub uszkodzenie mienia, lecz nie występuje znamień zagrożenia porządku publicznego?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa wykonującego nakaz może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary, jeżeli stwierdzi, że dana osoba została skazana na tę karę przez organy sądowe państwa wydającego nakaz za popełnienie jednego przestępstwa, przy czym wyrok skazujący obejmował różne czyny, z których jedynie część stanowi przestępstwo w świetle prawa karnego państwa wykonującego nakaz? Czy należy dokonywać rozróżnienia w zależności od tego, czy organy sądowe państwa wydającego nakaz uznały poszczególne czyny za rozłączne lub nierozłączne?
- 3) Czy art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych wymaga, aby organ sądowy państwa członkowskiego wykonującego nakaz odmówił wykonania europejskiego nakazu aresztowania w sytuacji, gdy z jednej strony, nakaz ten został wydany w celu wykonania jednej kary orzeczonej za popełnienie jednego przestępstwa, a z drugiej strony – ze względu na to, że niektóre czyny składające się na przestępstwo, za które orzeczona została ta kara, nie stanowią przestępstwa w świetle prawa państwa członkowskiego wykonującego nakaz – zgoda na przekazanie może być wyrażona tylko w odniesieniu do części tych czynów?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 19 marca 2021 r. – EF/ Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-172/21)

(2021/C 228/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EF

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy taryfa firmowa, obniżona w stosunku do taryfy podstawowej (w tym przypadku 152,00 EUR zamiast 169,00 EUR), która opiera się na umowie ramowej między przewoźnikiem lotniczym a innym przedsiębiorstwem i którą mogą zarezerwować wyłącznie pracownicy odnośnego przedsiębiorstwa dla celów podróży służbowych, stanowi taryfę zniżkową w rozumieniu art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹), która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy taka taryfa firmowa nie stanowi również programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w rozumieniu art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 261/2004?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U., 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken
(Niemcy) w dniu 23 marca 2021 r. – Maxxus Group GmbH & Co. KG / Globus Holding GmbH & Co.
KG**

(Sprawa C-183/21)

(2021/C 228/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken